

oviss. Av runan 8 »synes blott stafven 4 cm. nedifrån, inga kännestreck». Brate förmodar, att det har varit **t**. — Arenander har läst inskriften: **betar+lit**.

Brate förmodar, att inskriften har haft helstungna runor. Han läser alltså **betær+læ[t]** och tolkar detta: »Peter lät...» Han vill alltså här finna ett tidigt belägg för det med kristendomen inlånade mansnamnet Peter. — Både läsning och tolkning äro givetvis osäkra.

66. Spånga kyrka.

Pl. 42.

Litteratur: B. Bergman i Fornvännen 1926, s. 198; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 66.

Avbildning: Bergman a. a.

Fragment av en runsten, funnet omkr. 1920 vid anläggningen av den nya kyrkogården, mellan gamla kyrkogårdens mur och landsvägen. Det förvarades under några år vid H. D. Nilssons gård, Katrineberg, men finnes från 1924 i kyrkans vapenhus, vid västra väggen.

Sandsten. Storlek: $0,34 \times 0,26$ m.

Inskrift:

r+au

67. Spånga kyrka.

Pl. 42.

Litteratur: B. Bergman i Dagens Nyheter ²⁴/₃ 1937; Skrivelser till Riksantikvarien från B. Bergman ²⁰/₃ 1937 och E. Floderus ³¹/₃ 1937.

Fragment av en runsten, funnet ¹⁶/₃ 1937 på kyrkogården vid grävning av en grav, 6 m. V om sydvästra hörnet av tornet. Stenen stod på kant omkr. 0,6 m. under markytan. Den förvaras numera i vapenhuset.

Röd sandsten. Storlek $0,50 \times 0,40$ m. Ristningen är väl bevarad. Lic. B. Bergmans förmodan, att fragmentet skulle tillhöra samma runsten som U 62, kan icke vara riktig.

Inskrift:

· sihatr : litu · rā
5 10

... *Sigvatr letu ræ[isa]* ...

»... Sigvat läto resa ...»

Ornamentik och runformer tyda på att stenen kan ha varit ett verk av runristaren Öpir.

68. Spånga prästgård.

Pl. 42.

Litteratur: E. Brate, Anteckningar (ATA); B. Bergman i Fornvännen 1926, s. 198; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 65.

Äldre avbildning: Brate 1917 (ATA).

Fragment av en runsten, funnet 1910 vid grävning i prästgårdens trädgård nära kyrkogårdens östra mur. Det förvaras numera i kyrkans vapenhus vid södra väggen.

Sandsten. Storlek $0,44 \times 0,31$ m.

Inskrift:

reisa + ste

5

raisa stæ[in]

»...resa stenen...»

Till läsningen: 2 och 8 **e** äro tydligt stungna. 8 **e** står just i kanten av stenen, men pricken torde vara säker och v. sidan av staven finnes i behåll.

Inskriftens **s**- och **t**-runor tillhöra den svensk-norska runraden.

Anm. »I en bro nära Spånga prästgård lära likaledes finnas några runstensfragment» (*Järvafältets fornlämningar*, s. 35).

Bromsten, Spånga sn.

En sten med runinskrift från nyare tid hittades 1926 i Alkärrret på tomten Alvägen 7 A, Bromsten. Stenen är 1,05 m. lång, 0,75 m. bred. Mitt på stenen är en oval ring inhuggen, inom vilken 12 runtecken äro placerade i två rader: **akkian millia**. Vid stenens ena kant äro två runor inhuggna: **ki**. (Skrivelse till Riksantikvarien från B. Bergman ²¹/₇ 1926; foto av B. Bergman i ATA).

69. Eggeby, Spånga sn.

Pl. 43.

Litteratur: B 146, 153, L 378. Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, *Resejournal* 1682; J. Peringskiöld, *Monumenta* 3, bl. 274, 275; N. R. Brocman, *Sagan om Ingvar Widtfarne* (1762), s. 219 f.; UFT h. 2 (1872), s. 69, h. 5 (1876), s. 118; E. Brate och S. Bugge, *Runverser* (ATS 10), s. 79; E. Brate, *Anteckningar* (ATA), *Sverges runinskrifter* (1922), s. 111, *Svenska runristare*, s. 20; *Järvafältets fornlämningar* (1929), s. 31, 63.

Äldre avbildningar: Leitz och Hadorph, två olika träsnitt, det ena signerat (utom av Hadorph och Leitz) även av träsnidaren J. Chr. Heyer (Peringskiöld a. a. och B 146, 153); teckning av okänd i »Teckningar af Runstenar», skänkta 1849 till Vitterhets Akademien av fältväbeln Wetterhall i Gränna; Brate 1903 (ATA); K. A. Gustawsson (*Järvafältets fornlämningar*, s. 32).

Runstenen står omkr. 200 m. ÖSÖ om Eggeby, på samma plats där den enligt äldre uppgifter och kartor alltid torde ha stått, i en liten oodlad bergbacke invid norra sidan av en ägoväg, som löper från gårdens utfartsväg österut. N om backen ligger en odlad sänka, som lär vara vattensjuk. Sannolikt har bron, som nämnes i inskriften, fört över denna sänka på en forntida väg från Spånga uppåt Eggeby, Granby och Kista. Stenen restes här 1903. Den låg tidigare nedsjunken i jorden utmed den nämnda ägovägen. — Platsen är utmärkt på kartan i *Järvafältets fornlämningar* (n:r 66).

Enligt den äldsta kända uppgiften i *Ransakningarna* stod stenen »uthi Eggeby Gärde», enligt Hadorph vid »Egby strax norr om kyrkian», enligt Peringskiöld i »Eghby gärde». *Bautil* har överskrifterna »Egby gärde» (B 146) och »Ekeby» (B 153). Stenen är icke omtalad av Dybeck. Tydligen har denne av en eller annan anledning ej kunnat finna den. Några år senare meddelas emellertid i *UFT*, tydligen efter upplysningar av docenten Hj. Kempff, att »stenen ligger vid en grind kullfallen, med runristningen uppåt».

Starkt flammig gnejs, med ådror i stenens längdriktning, starkt framträdande särskilt på baksidan. Höjd 1,55 m., bredd (ung. på mitten) 1,35 m. Vid h. kanten är stenen 20 cm. tjock; mot v. kanten förtunnar den sig till en smal egg. På h. sidan upptill är ristningsytan skadad. Men f. ö. är inskriften tämligen väl bevarad, ehuru något ojämn.

Runorna äro anbragta i en enkel bandslinga utan ornamentik. På baksidan av stenen finnes ett vackert kors, som först torde ha iakttagits av Brate 1903. Denna placering av korset liksom den oornerade runslingan påminner om U 60 vid Spånga kyrka.